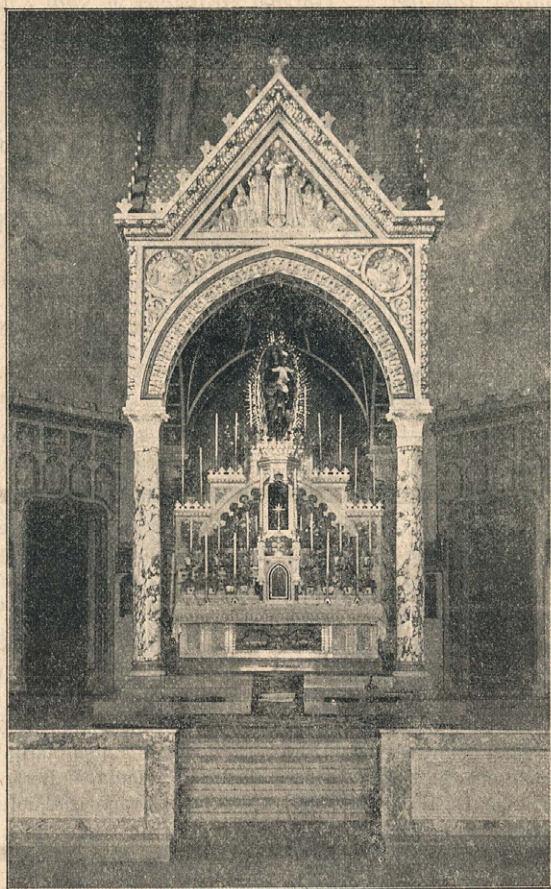

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 21. ŠTEV. 4.

JULIJ. - AVGUST 1925.

Gl. oltar v svetišču Marije Pom. na Rakovniku.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTNA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Blaženi Cafasso in don Bosco. — Don Bosco pridigar. — Mati Marjeta in don Boscova nova maša. — Salezijanske naprave med Poljaki. — V don Boscovi rojstni vasi. — Iz naših misijonov. — Praznovanje Marije Pom. v Turinu. — Praznik Marije Pom. v Sloveniji. — Razno.

SLIKE: Nichteroy (Brazilija). Salez. zavod in spomenik Marije Pom. — Ekvador. Ap. vikar msgr. Comin poučuje Hivare v krščanskem nauku. — Assam (Indija). Plesalki. — Gojenci sirotišnice v Shiu Chow (Kitajsko).

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se oprav dostojilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti dostojilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 7, 13 — 2. 3, 4 — 3. 8, 10 — 4. 9, 2 — 5. 4, 19 — 6. 1, 8 — 7. 6, 15 — 8. 2, 16 — 9. 8, 11 — 10. 9, 20 — 11. 5, 17 — 12. 7, 24 — 13. 2, 12 — 14. 1, 25 — 15. 7, 6 — 16. 6, 5 — 17. 1, 7 — 18. 4, 1 — 19. 2, 23 — 20. 3, 3 — 21. 5, 30 — 22. 8, 21 — 23. 2, 28 — 24. 7, 22 — 25. 9, 18 — 26. 9, 29 — 27. 5, 27 — 28. 1, 14 — 29. 8, 9 — 30. 9, 31 — 31. 7, 26 —

V septembru: 1. 5, 20 — 2. 7, 30 — 3. 4, 24 — 4. 8, 13 — 5. 6, 15 — 6. 7, 28 — 7. 9, 8 — 8. 4, 5

— 9. 1, 18 — 10. 5, 9 — 11. 8, 4 — 12. 2, 17 — 13. 6, 22 — 14. 8, 7 — 15. 9, 2 — 16. 5, 25 — 17. 2, 10 — 18. 8, 3 — 19. 9, 14 — 20. 4, 1 — 21. 6, 26 — 22. 2, 31 — 23. 6, 23 — 24. 5, 11 — 25. 8, 19 — 26. 2, 12 — 27. 1, 21 — 28. 4, 16 — 29. 7, 6 — 30. 6, 27 — 31. 2, 29 —

Nove častilke.

18. 4, 1 — Mejaš Marija — Romih Marija — Mertik Marija.

Umrlí.

Ana Fink, Kočevje. — Umrla je dne 9. aprila. Bila je velika častilka Marije Device. Od leta 1916, ko je spoznala don Boscove družbo, je z veliko vnemo delovala za svetišče Marije Pom. na Rakovniku. Naj ji Marija bogato poplača njeno delovanje!

Žakelj Marija, Žiri. — Bila je goreča sotrudnica, ki se ni nikdar utrudila delovati za don Boscove naprave. Kot pospeševalka je skrbno in natančno izvrševala svojo nalogo. Da bi delo za salez.

družbo ne zaspalo, je pred smrtjo prosila prijateljico, naj ona prevzame njeno delo, kar je dotična z veseljem storila. V težkih bolečinah je našla veliko tolažbo v misli, da je delovala za Marijo. Umrla je na delopust Vnebohoda. Naj ji sveti večna luč!

Nadalje priporočamo v molitev še sledeče sotrudnike in sotrudnice:

Starašinič Matija iz Krasinc — Štefanič Anó iz Dobrovice — Baloh Marijo iz Lesec — Cerko Mihaela iz Podzemlja — Berkopec Mihaela iz Zemlja. — Vodnik Ivano iz Ljubljane.

Z besedo in tiskom. Nova izdaja. Spisal Aleksander Halka.

Kratek obris zgodovine Družbe sv. Petra Klaverja s slikami. Priporočeno od prevzv. škofa ljubljanskega. Knjižica je zanimiva in obenem poučna. Cenjeni čitatelj bo občudoval pota božje Previdnosti, ki se je poslužila mlade poljske grofice za rešitev črnega plemena. Lepo knjižico vsem cenj. bralcem, zlasti misijonskim prijateljem priporočamo. Cena po pošti 5 Din, pri naročbi 12 izv. skupaj se dobi izvod po 4 Din. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.

Poklic pomožne misijonarke. Nova izdaja. Knjižica za dekleta, ki so že premišljevale o svojem poklicu za redovniški stan in sedaj žele dognati, kam jih ljubi Bog v svoji dobroti kliče. S priporočilom prevzv. gospodov škofov: ljubljanskega, mariborskega, krškega, tržaškega. Cena 5 Din. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.

Najdeno.

Na praznik Marije Pom. (24. maj) se je našla velika ruta in dva dežnika. Shranjeno v zavodu.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Blaženi Jožef Cafasso in don Bosco.

Dne 3. maja t. l. je bil turinski duhovnik Jožef Cafasso, ki je umrl kot ravnatelj cerkvenega konvikta sv. Frančiška Asiškega, slovesno proglašen blaženim. Tesna vez, ki je družila don Bosca in bl. Cafassa dolgo vrsto let, prav do smrti blaženega, nas sili, da objavimo nekatere poteze tega prijateljskega odnošaja dveh tako izrednih mož.

Bl. Cafasso je bil don Boscovo spovednik, svetovalec, dobitnik in prvi, ki je spoznal, kako velikopotezne načrte snuje previdnost božja nad njim. Ta dva od Boga izvoljena moža sta mnogo občevala in popolnoma razumevala drug drugega. Don Bosco ni sicer prejel od njega zamisli svojega dela in svojih ustanov, toda v njem je našel vzor svetega, gorečega služabnika božjega, ki ga je skušal posnemati, da je postal vredno orodje v rokah previdnosti božje za velika dela, ki jih je dovršil.

Don Bosco je bil Cafassov učenec v pastoralni teologiji, v kateri so se spopolnjevali mladi duhovniki v cerkvenem konviktu, kjer je don Bosco prebil prva tri leta po novi maši. Tudi tedaj ko don Bosco ni bil več v konviktu, se je vračal skoro vsak dan. Bl. Cafasso, ravnatelj konvikta, mu je odkazal sobico, kjer je mogel don Bosco nemoteno pisati svoje knjige in odgovarjati na pisma. Pri spisovanju knjig mu je prav dobro služila tudi bogata knjižnica v zavodu. Preden je zapustil konvikt, je vsakokrat obiskal svojega učitelja. Vsak ponedeljek je opravil pri njem sv. spoved. Na ta dan se je navadno udeležil tudi predavanja iz pastoralnega bogoslovja. Apostol mladine se je posluževal te priložnosti, da je priporočal svojim so-

bratom duhovnikom, kako naj ravnajo v spovednici z mladino. Pri praktičnem obravnavanju tvarine je don Bosco navadno prevzel vlogo mladega spokornika, skoro vedno kakega obrtniškega vajenca. Ako je duhovnik, ki je vršil vlogo spovednika, postal malo preglasen, oster in strog, je mladi spokornik — don Bosco — povetil oči in obmolnil, tako da ni bilo moč spraviti več besede iz njega. Tedaj je posegel vmes učitelj Cafasso. Z dobrotljivo, ljubeznivo besedo je nagovoril „mladega spokornika“ in ga tako očetovsko osrčil, da je „mladi spokornik“ dvignil zopet svoje oči, ter odkril vse tajne svoje duše, rekoč: „Vam povem vse, ker ste tako dobri, oni duhovnik pa me je tako prestrašil, da si nisem upal več ziniti besede in sem sklenil, da ne grem nikdar več k spovedi.“

Don Bosco je bil vse življenje goreč apostol zakramenta sv. pokore, posebno med mladino. Nikoli ne bo mogoče popisati, koliko duš je don Bosco pridobil za Boga v tem zakramentu. S kakim zaupanjem so mu spokorniki odkrivali rane svojega srca! Zakaj? Don Bosco je bil mož velikega duha, posebno pa izredne očetovske ljubeznivosti, ki je z očarujočo silo vplivala na vsakega, ki se mu je približal. To lastnost je don Bosco podedoval po svojem učitelju bl. Cafassu.

Umetnost spovedovanja ni lahka in zahteva pri spovedniku mnogo odličnih lastnosti. Bl. Cafasso je posedoval take lastnosti v res izredni meri; don Bosco pa je bil njegov veren učenec. Ista ljubeznivost pri sprejemanju spokornikov, ista jasnost v izpraševanju, ista lapidarnost kratkih bodrilnih be-

sed, ki so segale naravnost v srce ter budile kesianje in trdne sklepe, ista modrost v navsvetih in podavanju sredstev, da se doseže poboljšanje! Oba sta spovedovala na kratko in v malo minutah razrešila tudi najbolj komplicirane vestne zadeve.

Don Bosco je podedoval od bl. Cafassa način pridigovanja, vzorno vedenje pri oltarju, požrtvovalno ljubezen, s katero je vsakogar sprejel, potolažil, mu svetoval in pomagal; nepremagljivo ravnodušnost in vdanost v voljo božjo v težavah, nezgodah in nasprotovanjih, tisto notranjo umerjenost, ki jo ni motila nobena zunanja okoliščina. Z eno besedo: bl. Cafasso je bil učenik, don Bosco pa veren učenec, ki je v polni meri sledil zgledom svojega učitelja.

Bl. Cafasso je bil tudi don Boscov dobrotnik. Mnogo je prispeval za vzdrževanje njegovih gojencev, za nove stavbe in za druge dobrodelne naprave. Pridobil mu je tudi mnogo dobrotnikov med turinsko aristokracijo, ki je bl. Cafassa zelo visoko cenila. Mnoge odlične osebnosti so po bl. Cafassu pošiljale denar don Boscu. Ko je kupoval hišo in zemljišče Pinardijsko, kjer se sedaj razprostira del Oratorija, t. j. salez. materine hiše, mu je manjkalo 10.000 lir. Kar pride k njemu bl. Cafasso ter mu izroči prav to

vsoto, ki jo je prejel zanj od grofice Casazza Ricardi.

Ni čuda, da je don Bosco bridko jokal, ko je bl. Cafasso dne 23. junija 1860 izdihnil svojo dušo. V njegovi zadnji boleznii ga je vsak dan obiskoval; želel mu je osebno zatisniti oči, toda ni mu bilo usojeno: umrl je v njegovi nenavzočnosti. Kmalu po njegovi smrti je dal don Bosco opraviti v Oratoriju slovesno zadušnico. Govor, ki ga je govoril, je napravil na vse navzoče najgloblji vtis. Ko se je vršila slovesna trigesima v cerkvi sv. Frančiška Asiš. pri konviktu, kjer je bil bl. Cafasso ravnatelj, so zopet don Boscu poverili nalogo govoriti o rajnkem. Ta govor je rodil v vseh navzočih duhovnikih — bilo jih je nad 300 — prepričanje, da je bil Cafasso svetnik v pravem pomenu besede.

Da je Cafasso dosegel čast oltarjev, je zasluga v prvi vrsti čast don Bosca, ki si je vse življenje prizadeval z besedo in s spisi razširati glas o njegovi izredni svetosti.

Bl. Cafasso in don Bosco se razlikujeta po značaju, temperamentu, glede smotrov, sredstev in poprišča delovanja, vendar sta si silno sorodni duši. Oba sta moderna svetnika, ki ju je navdajalo isto hrepenenje razširati čast božjo in pridobivati duše za Boga. Njun spomin bo blagoslovljen od roda do roda.

Don Bosco pridigar.

Don Bosco je posvetil vse življenje le časti božji in zveličanju duš. Iz vsega njegovega delovanja, trpljenja, iz žrtev, borb in stremljenja je drhtela le ena želja: pridobivati duše za Boga! Edini namen njegovega življenja je bil boj grehu in sirjenje kraljestva božjega na zemlji.

In sredstva za to prevzvišeno apostolstvo?

Nekaj jih že poznamo: pero in knjiga ter velemodri nasveti, ki jih je izredno spretno znal dajati ob vsaki priliki. Najbolj pa se je oklenil prižnice in spovednice in tu je želel najbogatejših sadov.

Don Bosco pridigar!

Ob tej besedi nam misel plava v mladostna, skoro še detinska leta našega predragega očeta in ljubeč prizor se nam obnovi v spominu. V duhu vidimo ponižno hišico, za njo prijazen vrt, a sredi

njega kopico otrok, mirno sedečih na fleh z očmi nepremično uprtimi v dečka, ki stoji sredi med njimi, jim govori o Bogu, o rajski mami Mariji, o angeljih. Ta deček je Janezek Bosco — „mali pridigar“.

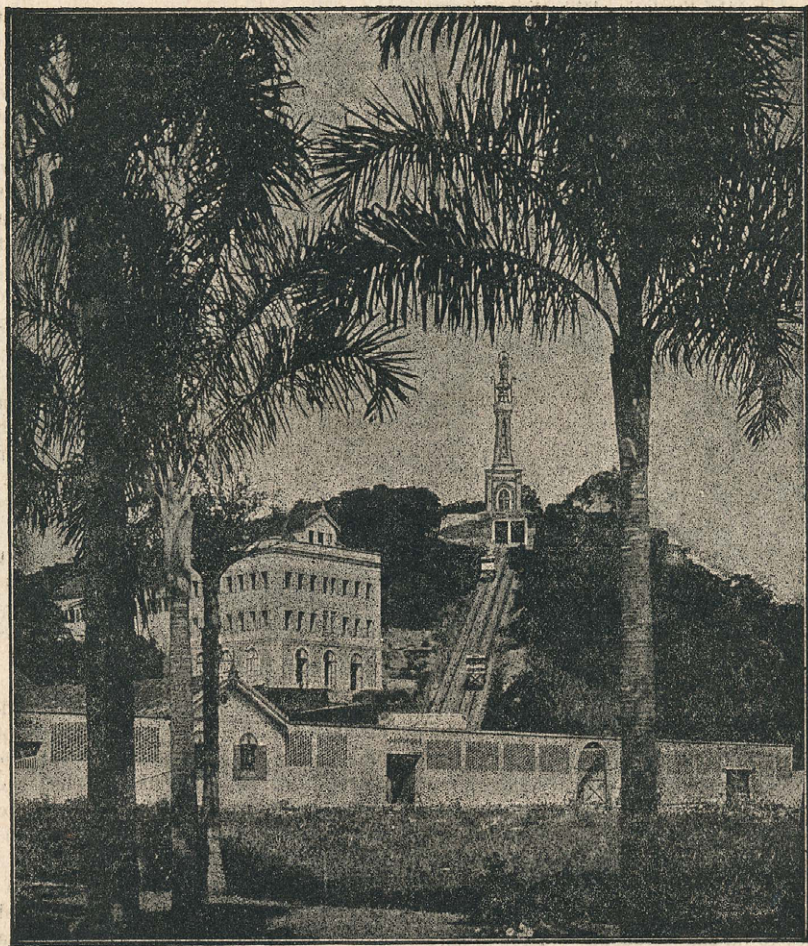
Kot duhovnik je don Bosco veliko in z uspehom pridigar. Še kot klerik in bogoslovec je po tedanji navadi večkrat stopil na prižnico in glasil besedo božjo. Toda čim večkrat je pridigar, tem bolj je spoznaval, da je ljudstvu treba govoriti kar moč poljudno in preprosto. Zato je tudi pri tem — kakor v svojih spisih — stremel za največjo poljudnostjo. — Še bolj pa je razumel potrebo oznanjati besedo božjo ob mašniškem posvečenju, ko je začutil nad seboj vso moč Zveličarjevih besed: „Duh Gospodov je nad menoj, zato me je mazilil in po-

slal me je oznanjat blagovestje ubogim ter ozdravljati tiste, ki so potrtega srca" (Luk. 4. 18.)

V začetku svoje svečeniške službe ni nikoli stopil na prižnico, da si ne bi prej napisal vsega govora, češ, „največ sadov rodi tista pridiga, ki je

govoril počasi in skoro brez govorniškega ognja, je njegov srebrnočisti glas prodiral globoko v srca in našel pot tudi v duše zakrknjenih grešnikov.

Kako je mogel to doseči? Najlaže bomo to razumeli, če si pokličemo v spomin nekaj značilnejših

Nichteroy (Brazilija). Salezijanski zavod in spomenik Marije Pomočnice.

najbolj pripravljena in naučena.“ Tako je spisal celo vrsto opiljenih pridig, kakor: premišljevanje in nauke za ljudske misijone, več serij duhovnih vaj za redovnike, klerike, redovnice in dečke, ter govore za vse glavnejše praznike cerkvenega leta. Tudi pozneje, ko mu vsestranska zaposlenost ni dovolila spisovati pridig v celoti, si je zabeležil vsaj razporedbo in začrtal glavne misli. Ako mu pa kedaj čas ni dopuščal, se ni pomišljal in je stopil na prižnico, tudi brez priprave, zaupajoč v božjo pomoč, ki mu ni nikdar manjkala.

A kako srečne uspehe je vedno žel! Dasi je

naukov, ki jih je dal v tej zadevi svojim mladim duhovnikom, saj ti nauki niso drugega kot sad lastne izkušnje.

„Pridigar če govori dečkom, se ponižaj na stopnjo njihovega razuma, ter ne dajaj kruha takim, ki še nimajo zob, da bi ga grizli, temveč nudi jim mleka, kot piše sv. Pavel Korinčanom. Resnico jim skušaj vliti z zgledi, zgodbicami in primeri in uspeh mu je zagotovljen: glavni vir mu bodi katekizem: iz njega črpaj nauke za vse stanove!

Vsako grenko karanje in očitanje osladimo z medom ljubezni! Ogibljimo se nepristojnih in zbad-

ljivih izrazov, da ne žalimo tega ali onega. Prav tako se varujmo vsakega namigavanja na politične zadeve in stranke. Dokazov za to, kar razlagamo, iščimo v sv. pismu, posebno še v besedah božjega Učenika; tako nam nihče ne bo mogel vzeti v zlo, če se mu bo zdela kaka resnica ostra in težka.

Če so poslušalci ljudje iz nižjih slojev, se moramo prilagoditi njihovemu izražanju in mišljenju; vziveti se moramo v okolje, v katerem se oni gibljejo: polje, tovarna, delavnica, rudokop in slično. Tako je ravnal božji Učenik, ko je pridigal množicam v Galileji, sestojecim iz poljedelcev, pastirjev in ribičev. Ako so poslušalci izobraženi, mora biti beseda seveda bolj izbrana, opiljena in uglašena, a ostati mora vedno evangelijska beseda. — Cerkveni govornik ne črpaj svoje zgovornosti iz svetnih znanosti, temveč govori po duhu božjem!

Ljudstvo mora razumeti — je ponavljal častitljivi — in hoče razumeti vse, kar pridigar govori. Če razume, je zadovoljno, če ne razume, se dolgočasi.“

V Vignalu blizu Turina je bil neki župnik, o katerem so se širile razne govorice, češ da je precej svobodomiseln in nič kaj skrben za svoje župljane. Njegov kaplan pa tudi ni spadal med najboljše pridigarje; govoril je tiho in skoraj nerazumljivo. Neko nedeljo je prišel v te kraje don Bosco s svojimi dečki na izlet. Župnik ga je naprosil, če bi hotel prevzeti pridigo tistega dne. Častitljivi je sprejel in govoril celo uro in sicer v pijemontskem narečju. Cerkev je bila nabitno polna in ljudstvo ga je strme poslušalo. Njegova pridiga je bila tako ganljiva, da je izzvala solze celo župniku samemu. Ko je častitljivi končal, je stopil k njemu, in poljubivši mu roko, se mu zahvalil, češ: „Vaša pridiga je storila neizmerno dobrega ljudstvu, še več pa moji duši.“

Don Boscov edini namen pri pridiganju je bila božja cast in rešitev duš. Nekoč je rekel nekemu svojim ravnateljev: „Slišim, da I. veliko pridiguje.“ — „Da, veliko.“ — „Pa pridiguje dobro?“ — „Izvrstno.“ — „Ima velike uspehe?“ — „Poslušalcev se kar tare in čudovito jih zna navdušiti.“ — „Kolikto spreobrnjenj so se povzročile njegove pridige?“ — A, tega pa ne vem.“ — „Dobro, za nekaj časa mu prepovej pridigovanje!“ —

Kot pridigar je bil don Bosco neutrudljiv. Pridigoval je duhovne vaje v župni cerkvi božjega Zveličarja v Ivreji. Imel je dnevno 4 pridige. Ističasno je dvakrat na dan govoril tamošnjim semenišnikom. Prav tedaj je zbolel pridigar, ki je pridigal duh. vaje gojencem meščanske šole. Obrnili so se na don Bosca in tudi tam je sprejel 2 pridigi na dan. Tako je imel dnevno 8 pridig, med presledki pa je hodil v spovednico, ki je bila vedno oblegana.

Povsodi kamor je častitljivi prišel, so ga hitele poslušati številne množice. Celotroci, ki se

le preradi dolgočasijo, so željno zahajali k njegovim pridigam in so ga tako vzljubili, da so se kar gnetli okrog njega, če so ga videli kje zunaj cerkve.

* * *

Dokaz njegovega čarobnega vpliva na množice so sledeči dogodki. V Lagnascu so ga naprosili za popoldansko pridigo na praznik svetega Kandida in Severa. Večernice so se že končale, a don Bosca še ni bilo. Župnik je bil ves v zadregi in je hotel že sam stopiti na prižnico. V tem trenutku pride don Bosco. Dasi še ni obeđoval, je vendar takoj stopil na prižnico. Govoril je celo uro o sv. Kandidu, nato pa je hotel končati, češ: „Mislim sem govoriti še o sv. Severu, pa vidim da mi čas ne dopušča, zato končam, da vas preveč ne utrudim.“ Vse ljudstvo je soglasno zahtevalo, naj nadaljuje. Častitljivi je malo pomišljal, a župnik mu je od oltarja zaklical: „Glas ljudstva, glas božji!“ — In don Bosco je pridigal še eno uro v veliko zadovoljnost vseh. —

Ko je nekega leta na praznik Marijinega vnebovzetja imel cerkveni govor v Strambinu, so se zbrale tolike množice, da je moral pridigati na trgu. Ljudstvu je pridiga tako ugajala, da je prosilo tamošnjega g. dekana, naj naprosi don Bosca, da pride drugi dan pridigati tudi k bližnji podružnici sv. Roka, kjer so imeli „žeganje“. Ta cerkva je stala na samem, sredi polja in travnikov. Kljub delavniku se je nabralo na tisoče ljudstva. Don Boscu so postavili prižnico pred cerkvijo in vsa ogromna množica se je pod milim nebom gnetla okrog njega. Komaj je govoril nekaj minut, se je začelo nebo — ki že tedne in tedne ni dalo kapljice dežja — nanagloma oblačiti; sledilo je močno grmenje in treskanje in iz težkih oblakov se je vtila huda ploha. Poslušalci so strme gledali, kaj bo naredil don Bosco. Videč, da se ne gane, so tudi oni vztrajali pod hudim nalivom. Častitljivi je zaradi silnega grmenja in treskanja le za trenutek prenehal, a ko je najhuša nevihta prestala, je pridigo nadaljeval, kot bi se nič ne bilo pripetilo. Pazljivost poslušalcev pa se je celo povečala, kajti vsi veseli so hvalili Boga za obilni dež, po katerem so že toliko časa zdihovala njihova polja.

Nekoč so ga naprosili za pridigo v Villafallettu. Ljudstva je prišlo toliko, da je bilo tistih, ki niso mogli v cerkev, desetkrat več kot onih, ki so se stiskali v njej. Kako pridigati, da bi slišali vsi? Nekateri so kričali: „Pridigo na trg!“ — „Na trgu ne!“ so vpili drugi, „solnce je prevročje, pa nikjer nobene sence. Rajši na travniku! Tam je vsaj drevice in hlad.“ — Rečeno, storjeno. Brž so zbili provizoričen oder, ki je služil za prižnico in vsa množica je drvela na travnik. Don Bosco je začel pridigati, a njegov glas se je zgubljal v vetru in med šuštenjem listja na drevju. Med poslušalci so se

tuintam začuli glasovi: „Ne slišimo. Vrnimo se na trg!“ „Na trg, na trg!“ je kot iz enega grla zagrmelo med bolj oddaljenimi, dočim so se bližnji protivili: „Ne, ne; ostanimo tu!“ Malo da ni prišlo

so prižnici razbili stopnice, a bila je dokaj visoka. Kako naj častitljivi pride nanjo? Takoj si pomagajo. Ta sklene roke nad kolenom, da častitljivi stopi nanje, drugi nastavi pleča, tretji ga porine

Ekvador. Ap. vikar msgr. Comin poučuje Hivare v krščanskem nauku.

do spopada med obema strankama. Tisti, ki so hoteli nazaj na trg, so bili v večini; prerinili so se do pridigarja in ga pregovorili, da je stopil iz prižnice. Dva možakarja sta jo zadela na rame in jo slovesno kot v procesiji nesla na trg. Don Bosca bi bili kmalu zmleli, tako so se gnetli okrog njega. Končno se je ves poten preril do prižnice.

A tu ga je čakal še lepši prizor. Pri prenašanju

navzgor, četrti ga drži, da ne omahne — in don Bosco je stal na prižnici. — Bilo je 26. julija, na Anino, vsi so bili razoglati, solnce je pripekalo na njih temena, kot bi jih hotelo ocvreti, vendar pa je vsa tisočglava množica poslušala mirno in brez najmanjšega znamenja utrujenosti ali nepotrpežljivosti in se dolga leta zatem so se spominjali don Boscove pridige.

Mati Marjeta in don Boscova nova maša.

Nova maša! Kdo bi se je ne veselil? Kdo bi ne občutil v srcu vso ono srečo in radost, ki jo razliva Bog po rokah novomašnika, ko stopi prvič pred oltar Gospodov? Koliko src drhti rajskega veselja, kadar se dvigne zarja slovesnega novomašnega dneva! Kako se topi srce presrečni materi ob blaženi sreči in zavesti, da ji njen lastni sin podeli blagoslov Najvišjega! Nove maše dan, zares sreče polni dan.

Tudi Marjeta, dobra don Boscova mamica se je iskreno veselila tega dne. Že od svoje mladosti je imela veliko spoštovanje do duhovnikov in na tihem ji je tlela v srcu iskrena želja, da bi tudi njen sin smel nekoč stopiti pred oltar Gospodov in darovati najsvetejši Dar. Zato je vzgajala Janezka v strahu božjem, v ljubezni do Boga in do čednosti. Pristrčno se je veselila, ko je v njenem sinu dozorl duhovski poklic in je sklenil stopiti v semen-

šče. Vendar se je tudi zavedala, kako velike važnosti je ta korak. Zato mu je na dan, ko je njen sin dobil duhovsko obleko prav iz srca govorila sledeče pomenljive besede: *Dragi Janez, preoblečen si v duhovsko obleko; ne morem ti povedati in izraziti vso srečo, ki jo občuti moje materino srce ob sreči svojega sina. Toda pomni: ni obleka, ki dela čast duhovniku, ampak krepost in čednost mara biti njegova dika. In če bi kdaj dvomil o svojem poklicu, za božjo voljo, nikdar ne onečaščuj te duhovske obleke. Bolje je, da jo takoj slečeš. Raje vidim da si ubog kmet, kot pa slab duhovnik. Ko si se rodil, sem te posvetila Mariji Devici, ko si začel učenje sem ti priporočila pobožnost do te naše dobre, nebeške Matere, in sedaj ko stopaš v novo življenje ti naročam, da postaneš ves njen, ves Marijin. Ljubi tovariše, ki časte Marijo in če kdaj postaneš duhovnik, priporočaj in razširjaj češčenje do Marije.*“

Dobra mamica je postala pri teh besedah vsa prevzeta in vidno ginjena. Janez je jokal in ji odgovoril s solznimi očmi: „Mama, zahvalim se vam prisrčno za vse, ker ste mi dobrega storili in me učili. Te vaše besede, ti vaši zlati nauki ne bodo zaman, ampak mi bodo najdražji zaklad za vse moje življenje.“

S težkim srcem se je Janez poslovil od dobre matere in se vrnil zopet v semenišče, da dokonča modroslovje in bogoslovje. Marjeta je ostala s starejšim sinom Jožefom sama doma; pridno sta delala in se trudila, na tihem pa sta se veselila Janezove — nove maše.

* * *

Janez Bosco je z dobrim uspehom končal bogoslovje in l. 1841 je bil posvečen v mašnika na praznik presv. Trojice. Štiri dni pozneje, na praznik sv. Rešnjega Telesa, je z vso slovesnostjo daroval svojo prvo daritev v domači župni cerkvi. Od blizu in daleč so prihitali sorodniki in znanci, da so prisostvovali slovesnosti. Bil je za vse dan sreče

Salezijanske naprave med Poljaki.

Don Boscovo delo je delo previdnosti božje. Pod zaščito in vodstvom Marije Pom. je vzniklo, rastle in se razvijalo s čudovito naglico. Božji blagoslov je očitvidno spremljal vsa don Boscova podjetja. Za njegove ustanove se je kmalu začel zanimati ves svet. Prošnje, naj pošlje svoje sinove v najrazličnejše kraje sveta, so kar deževale nanj.

Don Bosco je takoj v začetku svojega delovanja upiral oči v vse človeštvo. Ena glavnih potez njegovega duha je bila univerzalnost, ki se ni omejevala na eno narodnost, na eno državo, ampak

in veselja. Dobri mami Marjeti so se solzile oči od radosti in zadovoljnosti. Doživela je dolgo zaželeni dan, poln sladkosti in svetega veselja. Ker je bila Marjetina hiša premajhna in revna so napravili slovesnost v župnišču. Bilo je zabave in veselja dovolj, vsi so občudovali prijazno ljubeznivost novomašnikov in se le proti večeru so se razšli vsak na svoj dom.

Marjeta je doma postregla sinu novomašniku kar najboljšo. Čeravno je bila vsa iz sebe radi prevelikega veselja in notranje sreče, vendar ni pozabila svoje dolžnosti in se isti večer, ko sta bila sama v domači izbici, ga je materinsko nagovorila: „Sedaj si duhovnik in daruješ sveto daritev; od zdaj naprej si torej bližje Jezusu. Toda zapomni si dobro, da biti posvečen v mašnika, pomeni prevzeti nase križ trpljenja. Skraja ne boš tega opazil, a sčasoma boš videl, da ti tvoja mati govori resnico. Prepričana sem, da boš vsak dan molil zame, sedaj dokler sem živa, pa tudi potem po moji smrti. To mi zadostuje in srečna sem. Ti torej ne skrbi odslej zame, temveč vestno se posveti svoji dolžnosti in misli edinole na rešitev duš.“

Blaga mati, kako pametno je govorila svojemu sinu — novomašniku! Kako globoka krščanska modrost v teh kratkih besedah! Kdor hoče reševati duše se mora okleniti križa in se podvreči trpljenju. To je z srčno velikodušnostjo storil tudi don Bosco. Materini opomini in nauki, njegova lastna čednost in krepost ter božji blagoslov, so mu vlivali moč in pogum, da je z vso odločnostjo krenil na pot trpljenja in premagovanja. In ta pot, edino ta pot, začrtana od matere, ga je dovedla do velike slave in časti. Marjeta, vsa srečna, ga je spremljala z svojo molitvijo in z zadovoljnostjo opazovala, kako čudovito deluje božja previdnost v njenem krepostnem sinu. — Srečen sin, ki ima tako blago mater; srečna mati, ki ima tako krepostnega sina!

* * *

objemala v svoji neizčrpnosti vse ljudi. Njegove ustanove so si kmalu utrle pot na Francosko, v Ameriko, na Špansko, Portugalsko i. t. d.

Med Slovani so bili Poljaki prvi, ki so se navdušili za don Bosca. Že l. 1887 t. j. eno leto pred smrtjo častljivega ustanovnika sta vstopila v Salezijansko družbo dva odlična Poljaka: knez Avgust Czartoryski iz znane kraljeve rodovine, ki je umrl v sluhu svetosti kot sal. duhovnik l. 1893. in Viktor Grabelski, absolvent univerze v Rimu in Innsbruku

cku. Oba sta prejela iz rok očast. don Bosca duhovniško obleko.

Tri leta pozneje, t. j. 1890 so začeli Poljaki kar trumoma prihajati v Turin, da so se prav ob zibelki don Boscovih naprav vzgojili in izsolali kot vneti salezijanci. Njihovo število se je množilo od leta do leta tako, da je Salezijanska družba kmalu štela lepo število poljskih poklicev zmožnih prenesti salezijanska dela tudi na domača tla.

To se je zgodilo l. 1898. V tem letu so poljski salezijanci otvorili prvo nasebino v svoji domovini. Kljub ogromnim začetnim težavam se je salezijansko delo med Poljaki bujno širilo in množilo. Danes pa so med njimi salezijanske naprave tako razširjene in delujejo tako uspešno, da nas morajo napolniti z občudovanjem. Razvoj salezijanskih naprav na Poljskem nam jasno izpričuje z vso zgovornostjo neovrgljivih dejstev, da je don Boscovo delo, delo previdnosti božje, da Marija Pom. tudi še danes vodi podjetnost in stremljenje njegovih sinov. Iz tega razloga se nam je zdelo primerno podati našemu sodruštvu kratek pregled salezijanskih ustanov na Poljskem po stanju iz letošnjega leta.

Ošvienčim. To je prva salez. nasebina na Poljskem. Sedaj obsega obširen zavod s prvimi petimi gimnazijskimi razredi s pravico javnosti. Šteje 250 notranjih gojencev. Poleg notranje gimnazije so lepo razvite obrtne šole (krojači, čevljarji, mizarji, kovači, livarji), ki so priznane od vlade. Obrtne šole so obremeljene z najmodernejšimi stroji ter štejejo 200 vajencev. Poleg zavoda so salezijanci zgradili na razvalinah nekdanje dominikanske cerkve krasno svetišče na čast Mariji Pomočnici, ki je postala romarska božja pot in središče pobožnosti k Mariji Pom. med Poljaki.

Duhovniki tega zavoda pomagajo v dušnem pastirstvu v okoliških župnijah, kjer oskrbujejo misijone, duhovne vaje, spovedovanje i. t. d.

Krakow. V tem mestu imajo salezijanci kar tri ustanove. V prvi vrsti moramo omeniti filozofični studentat, to je višja gimnazija za klerike salezijance in sicer s pravico javnosti. Sedaj šteje 60 klerikov. Ker je v zavodu malo prostora, se bo zgradba v kratkem povečala.

Približno četrt ure od prejšnjega zavoda, v predmestju imenovanem *Dembniki*, imajo salezijanci župnijo, ki šteje 10.000 duš. Ta kraj je zelo ubog in je bil do zadnjega časa zelo zapuščen; cerkev je lesena, toda lepa in umetno izdelana. Poleg župnije je nedeljski oratorij, ki ga obiskuje približno 150 dečkov.

V mestu imajo zavod po ustanovitelju imenovan *Lubomirski*. Med vojsko ga je zasedlo vojaštvo. V zadnjem času so ga zopet vrnilo salezijancem, ki bodo v njem otvorili notranje obrtne šole.

Przemysl. Tudi to mesto se ponaša kar s tremi salezijanskimi ustanovami. V onem delu mesta,

ki se razteza na desnem bregu reke Sana in se zato imenuje *Zasanie*, imajo salezijanci župnijo, ki šteje 14.000 duš. Deloma pred vojsko, deloma že po vojski so zgradili tu veličastno cerkev v gotičkem slogu, ki je dolga 48 m. in široka 21; na zunaj pa 68 m. visoka. Poleg župnije je zavod z notranjo šolo za *organiste*. Ta šola obsega 4 tečaje in šteje 70 gojencev. Poleg glasbe se gojenci uče tudi raznih obrti ali se pa izurijo kot občinski tajniki. Iz tega zavoda že pet let izhajajo organisti za vse kraje poljske republike. Zavodu je pridružen tudi praznični oratorij, ki šteje 200 dečkov.

Kakih 20 minut od tega zavoda imajo salezijanci prav lepo uspevajočo *sirotišnico*. Tu se sprejemajo brezplačno sirote in zapuščeni dečki, ki so jih oteli ulici. Vzdržuje se izključno z javno dobrodelnostjo. Sedaj šteje 150 gojencev.

Poleg teh dveh ustanov so salezijancem povzročili tudi vodstvo vse mladine v mestu. V ta namen so jim izročili „Dom Katolički“, kjer en duhovnik stalno prebiva in vodi katoliške omladinske organizacije. Poleg tega doma deluje tudi praznični oratorij.

Warszawa je glavno mesto na novo vstale poljske države. Pred vojsko salezijanci niso mogli prenesti semkaj svojega delovanja radi odpora ruskih oblasti, ki so stremile za tem, da med Poljaki utrdijo pravoslavlje. Po vojski so se pa razmere bistveno spremenile. L. 1920 je prelat *Siniec* izročil salezijancem obširen zavod, ki ga je bil sam ustanovil. V tem zavodu so se s pomočjo in pod pokroviteljstvom vlade krasno razvile obrtne šole za tiskarje, stavce, knjigoveze, kovače, mizarje, čevljarje in krojače. Tiskarna je bila ustanovljena šete letos, pa je že opremljena z velikimi modernimi stroji. To je edina prava tiskarska šola na Poljskem. Pripomniti je, da poljska vlada prav živahno podpira socialne ustanove, med drugim tudi naše obrtne šole, ki imajo namen vzgajati obrtnike, ki bi bili ne samo dobri katoličani ampak tudi pošteni državljani.

Poleg zavoda je velika, javna, zelo obiskana cerkev izročena salezijancem, ki opravljajo dušno pastirstvo za vse „*Powishe*“ to je za ves oni del mesta, ki leži na desnem bregu Visle v pomoč župni cerkvi, ki je predaleč. V *Warszawi* ima svoj sedež inspektor za vso poljsko državo, ki je za sedaj tudi vizitator Jugoslavije.

Rožanistok. Tu je salezijancem poverjeno obskrbovanje slavne božje poti, posvečene Materi božji (rožanostovski). To je krasno svetišče dolgo 70 m in široko 25 zidano v baroškem slogu. Nekdaj so imeli dominikanci tu svoj samostan: pozneje pa jim ga je ruska vlada vzela in ga izročila pravoslavnim redovnicam. Tedaj je samostan postal središče pravoslavne propagande za vso nekdanjo Rusko Poljsko. Ko se je moralo rusko vojaštvo umakniti, so odšle tudi omenjene redovnice. Ker se dominikanci niso mogli vrniti, so izročili cerkev in

obširna samostanska poslopja salezijancem, ki imajo sedaj tu prvih pet *gimnazijskih razredov* s pravico javnosti, *obrtne šole* (mizarje, črevljarje in krojače) in *poljedeljsko šolo*, vse za notranje gojence.

Poleg omenjene božje poti je tudi še manjša cerkev, ki so jo zgradile pravoslavne sestre, ki pa je sedaj posvečena Mariji Pomočnici in služi kot notranja kapelica za gojence.

V tem mestu delujejo tudi „Hčere Marije Pomočnice.“

Daszawa. Tu je nižja gimnazija za one, ki se želijo posvetiti salezijanskemu poklicu (Marijini sinovi). Šteje 100 gojencev. Poleg te šole imajo tudi župnijo, ki pa šteje le 1800 duš. Sedanjo župnijsko cerkev so zgradili salezijanci. Nekaj posebnega v tem kraju je podzemljski plin, ki so ga zasledili na ozemlju salezijancev. Neka trdka se je lotila podjetja za uporabljanje tega plina, ki ga pošilja po vsej okolici. Zavod kuri vse peči s tem plinom, ki služi tudi za razsvetljava.

Klęcza dolna. To je precej obširno posestvo, ki so ga salezijanci pred nekaj leti vzeli v zakup, da s pridelki vzdržujejo novicijat. Tu imajo ob enem dobro razvito poljedeljsko šolo.

Kielce. Salezijanci oskrbujejo župnijo, ki šteje 15.000 duš. Škof jim je izročil krasno gotiško cerkev, ki pa ni bila popolnoma dovršena, in jo sedaj polagoma dovršujejo. Poleg župnije je zavod z obrtnimi šolami (mizarji, krojači, črevljarji), ki šteje letos 78 gojencev. Šola ima pravico javnosti.

Vilno. Kanonik *Lubianiec* je pred 20 leti ustanovil obširen zavod za dečke in deklice. Prav tak zavod je ustanovila v istem mestu družba „Trenost in delo“. Oba ta zavoda sta bila poverjena salezijancem, ki so prvi zavod sprejeli v svoje vodstvo ter ga namenili le dečkom, drugega so pa izročili „Hčeram Marije Pomočnice“, ki v njem vzgajajo deklice. V zavodu za dečke, ki šteje 220 gojencev, so osnovne in obrtne šole (mizarji, kovači in črevljarji). Sprejemajo se le popolnoma ubogi in zapuščen in jih vzdržuje javna dobrodelnost.

Dworzec. Tu je kneginja *M. Radziwil* podarila salezijancem svojo staro palačo z vsemi postranskimi poslopi in z velikim kompleksom zemljišča. Zaenkrat imajo tu *obrtne šole* (mizarje, črevljarje in krojače). V kratkem nameravajo izročiti salezijancem tudi župnijo.

Sokolów. Semkaj so se salezijanci preselili iz Biale. Imajo celotno gimnazijo s pravico javnosti in sicer za eksterniste z 250 učenci. Salezijancem je

bila izročena pod pogojem, da dovršijo poleg stoječi konvikt za notranje, ki je bil dovršen le v sirovem zidu in mu manjka še vsa notranja oprema.

Aleksandrów. Dekan *Szczygotowski* je zgradil velik zavod, ter ga poveril salezijancem, ki imajo v njem celotno humanistično gimnazijo. Sedaj imajo 300 učencev eksternistov, gradijo pa tudi tu velik konvikt za notranje, ki bodo posečali isto gimnazijo.

Salezijanci imajo tu tudi župnijo, ki šteje 7000 duš ter vso kateheturo v mestu.

Antoniewo. Tu vodijo salezijanci *poboljševalnico* za mladeniče, ki jim jih izroča pokrajinska vlada. Gojenci se pečajo s poljedeljstvom ali pa se učijo obrti (mizarji, krojači, črevljarji). Zavod šteje 50 gojencev.

Lond. Škof je izročil salezijancem nekdanji cistercijski samostan in poleg stoječo župnijsko cerkev, ki je po krasoti in velikosti pravo čudo tistih krajev. Samostan je bil prenovljen. Sedaj imajo v njem prvih pet razredov gimnazije s pravico javnosti za one, ki žele postati salezijanci (Marijini sinovi). Šteje 120 gojencev.

Lódź. Tu je šola za *mehanike* (mehanika, li-varna in modelarstvo). Gojencev je 250 in so vsi zunanji. Cerkev ni velika, toda je zelo obiskana in bo kmalu postala župnija. Občina je podarila salezijancem 7000 m² zemlje, da bodo mogli razširiti zavod za šole. Poleg je tudi praznični oratorij, ki ga poseča 250 gojencev.

Czerwinsk. Tu je sedaj novicijat in šteje 60 novicev. Škof v Plocku je izročil v ta namen salezijancem nekdanji samostan premonstratenzev in krasno cerkev, ki je bila v zadnjem času vsa prenovljena. To je sedaj župnija v oskrbi salezijancev, ki šteje 5000 duš.

Skawa. Leži blizu Zakopanih, ki se odlikujejo po krasni legi in imajo mnogo zdravilišč. Prebivalstvo tega kraja je želelo imeti salezijance, ki so zgradili tu hišo za bolehe sobrate. Štasma se bo zgradila celotna gimnazija za one gojence, ki potrebujejo iz zdravstvenih ozirov gorskega zraka.

Število in obsežnost salezijanskih naprav, ki so se razvile v teku ne še celih treh desetletij, in pa uspehi njihovega vzgojnega dela, ki se kaže posebno v lepo organizovanih *Zvezah bivših gojencev* po vsej državi, nam priča o životvorni sili don Boscovih ustanov na tej zemlji. Mi se s temi uspehi naših bratov Poljakov iskreno veselimo in želimo, da bi se tudi med Slovenci naše delo tako sijajno razvilo in utrdilo. Bog daj k temu svoj blagoslov!

Savio Dominik je bil rojen v Riva di Chieri 2. aprila 1. 1842; umrl je 9. marca 1. 1857, ko je bil star 15 let.

Njegovo truplo počiva sedaj v svetišču Marije Pomočnice.

Njegovo geslo: Mar umreti, kakor grešiti.

V don Boscovi rojstni vasi.

(Poročilo slov. bogoslovca).

Becchi (izg. Beki) — ime svetovnega slovesa, zemlja vsem salezijancem draga in sveta! Becchi — rodna vasica don Boscova!

Vsak don Boscov sin si tiho želi, videti kdaj te svete kraje, in na višku sreče je, če mu je dano stopiti na ta blagoslovljena tla. Zato je nam tako zadržtelo srce, zato se je napolnilo do vrha z radostjo in sladkostjo, ko so nam rekli, da na velikonočni ponedeljek poromamo v Becchi.

Sv. cerkev pričinja ta dan sv. mašo z besedami: »Introduxit vos Deus in terram fluentem lac et mel«. Gospod vas je popeljal v deželo, kjer se cedi mleko in med. Kako lepó so se strinjale z našim romanjem v Becchi, zemljo srečno, ker je dala rojstvo velikemu don Boscu, ki ga je bila le sladkost in dobrotna ljubezen!

Da so ta dan turinska gospoda malo prej kot navadno vstali iz mehkih perníc, bi bili videli, kako se osem mogočnih avtomobilov natrpanó polnih samih črnih sukenj podí po mestnih ulicah; tako pa so bile ceste še napolnrtve in le tu in tam se je ustavil kak zgodnji šetalec, začudeno zroč za nami. Avtomobili so po bliskovo drveli naprej. Kot strela so švignili čez most na Padu, še par minut in bili smo zunaj Turina. S podvojeno silo so se zagnali med prijazne griče, ki v lepem polkrogu obkrožajo polmilijonsko mesto.

Rezka jutranja sapa nam je vela nasproti, a oči so nam gledale svetlo in radostno, smehljala so se lica, prazniška radost je zibala in širila srca vseh in čutili smo, kako govori iz oči, iz lic in iz besed vseh velika svečanost in napol nemirno pričakovanje združeno s sladkim veseljem, da smo na poti »v deželo, kjer se cedi mleko in med«, v kraje, ki so dali svetu velike ga in milega don Bosca.

Dvigala se je cesta, vzpenjala se na hrib. Globoko pod nami je že stal naš dragi Turin, a brzeli smo se še vedno više in više. Z nasprotni strani so nas pozdravljali zasneženi nebótični alpski velikani, ki stoje na straži ob robu rodovitne pijemontske ravní. Kmalu smo premagali strmino in se na drugi strani spustili navzdol. Šlo je naprej in naprej, skozi Chieri (Kjèri), Castelnovo d' Asti (Kastelnovo) in po skoro dveurni vožnji so nam rekli, da smo že tik pred ciljem.

Samo še nekaj trenutkov in presrečno oko je zazrlo, po čemer je tako hrepenelo. Vzklik radosti se je izvil iz prsi vseh in vzhičena duša je ponavljala: »O zemlja sveta, zemlja blagoslovljena, pozdravljena!«

Svet naokoli je kaj ljubezniv in domač. Polja obrobljajo hribi, zasajeni z vinogradi. Misliš, da si med ljubimi slovenskimi grički, tako se ti zde ti kraji znani in prijazni. Le vasi in hiše nosijo čisti italijanski značaj.

Na takem hribčku, obdanim od severa s travniki, od juga obrobljenim s polji in vinogradi, stoji vasica Becchi, kopica hiš, ljubkih in prijaznih, kakor bi sedli sivkasti golobi k počitku pod drevje med njive in pašnike. Sredi vasi kipi v nebo zvonik cerkve čuvajke sela, matere, pazeče s skrbnimi očmi na deco počivajočo ji ob vznožju. To je cerkev, ki so jo zgradili salezijanci in jo posvetili Mar. Pom., kraljici don Boscovih ustanov. Stoji tik pred hišo, kjer je zagledal luč sveta največji apostol njenega čiščenja.

Ob vznožju griča so se avtomobili ustavili. V hrib je bilo treba iti peš. Ne le peš, bosih nog in po kolenih bi človek šel po tej zemlji, tako bogato blagoslovljeni, posvečeni po mladostnih stopinjah dragega očeta, obdelovani nekoč z njegovim potom. Gremo in iz oči žari veselje in vzhičenost.

Tiha sreča, dolgo zaželená, zato tem lepša in dobrodošla je prišla v goste v naše duše in jih napolnila do najskrivnejših globočin, ko smo stali pred don Boscovo rojstno hišo. Kako zelo velja i o njej beseda pesniková:

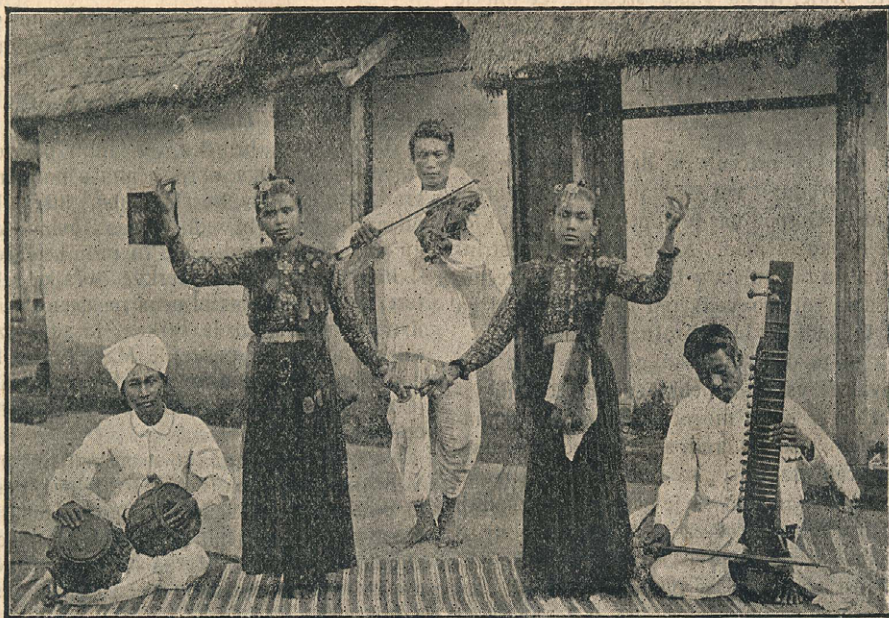
»Mogočna nisi, ne prostorna
in stavil te umetnik ni;
bolj kot bogata, si uborna,
preprosta selska hiša ti!«

Vse znake revščine vidiš na njej. Zob časa jo je oglodal že od strehe do tal in ji vtisnil mnogo znamenj minljivosti. Ima značaj pravih italijanskih selskih hiš. Spodaj je hlev za živino, nad njim pa stanovanje za ljudi, dve leseni nizki izbi. Dobro moraš paziti da ne zadeneš z glavo v strop. Izmed pohištva so ostali še samo 3 stoli ter borna lesena postelja, ki pa so jo morali spraviti v stekleno omaro, ker so jo pobožni romarji že prehudo obrezali.

Kako je človeku pri srcu, ko prvič stopi v te revne a svete prostore! Kakor bi izvirale in tekle iz njih nove misli, nove lepe osrčujoče besede, kakršnih pač ne govori vsaka hiša, tudi kraljeve palače ne. Ni treba človeku posebnega

mističnega razpoloženja, da se zamisli in vglobi v vse skrivnosti, ki jih hrani v sebi, ki jim je bila priča ta hiša. Iz tal, iz stropa in iz sten ti dihajó nasproti spomini na mladega Bosca jasne in temne, vesele in težke dni. Ko jo je obiskal kardinal Maffi, se je razjokal. Poldrugo uro je premolil v sobi in, ko so ga klicali, je odvrnil: »Pustite me samega, da se pogovarjam z don Boscom!«

Pred odhodom smo se še enkrat zbrali pred hišo, ód Boga ljubljeno in blagoslovljeno. Iz 140 grl je mogočno zadonela ón Boscova himna. Veselja izliv je bila in velika radost je zvenela iz nje. Še enkrat nam je zaprosilo srce: »Óče ljubljeni, poglej nas, svoje sinove, dóšle iz daljnih krajev, iz vseh ljudstev, narodov in jezikov, zastopajoče 22 drzav, kjer cvete tvoje deló in daj nam svoj óčetovski blagoslov, da bomo

Assam (Indija). Plesalki.

V cerkvi nasproti hišice smo prisostvovali sv. maši in prejeli sv. obhajilo iz rok preč. g. Ricaldonija, vrhovnega prefekta naše družbe.

Pa zajtrku smo si ógledali še hišo, kjer je častitljivi stanoval, kadar je že kot duhovnik prihajal domov. Sobo v pritličju je dal prirediti v kapelico, da je mogel maševati in spovedovati. V tej kapelici se je prvič sestal s Savijem Dominikom, tu je prejel duhovsko obleko njegov prvi naslednik don Rua, pred to kapelico je v mladostnih letih večkrat pridigal sedanji kardinal Cagliero in še zdaj se spominjajo, kako so mu pripravili nekoč prižnico iz starega soda, ki pa ognjevitega govornika ni zdržala in se je pod njim — udrla.

Takoj pod rojstno hišico je travnik, pozorišče Janezkovih prvih preroških sanj. Na drugi strani doma se razprostira pašnik, kamor je gonil na pašo domačo kravico, obenem pa pasel svojo dovezno dušo z znanostjo iz knjig. Tu se mu je večkrat prikazala Marija in ga pripravljala za bodoče poslanstvo. —

ves svet razgibali v ritem tvojega srca!«

Zasedli smo avtomobile in pohiteli v Mondonio, da smo obiskali hišo, kjer je preživel svoje zadnje dni in izdihnil svojo dušo Dominik Savio. Pred hišo se dviga umetno izdelan spomenik iz kararskega marmorja, ki s svojo čisto belino glasno proslavlja nedolžnost Dominikove duše. Nad grobom na pokopališču, ki je hranil njegove svete ostanke, so postavili lično cerkvice. Zdaj je njegovo truplo v svetišču Mar. Pom. v Turinu.

Iz Mondonia smo jo krenili nazaj v Castelnouvo d' Asti. To mesto nam je dalo kardinala Cagliera in tudi blaženemu Cafassu je tu tekla zibelka. Salezijanci imamo v Castelnouvo obširen zavod, kjer so nas prijazni sobratje kaj ljubeznivo sprejeli in pogostili. Med obedom so se vrstili kratki nagovori v vseh med nami zastopanih jezikih, tudi v slovenskem in hrvaškem.

Od tu smo se vrnili v »stostolpno« mesto Chier ter tam obiskali salez. zavod, več cerkvá, ki spominjajo don na Bosca, semenišče, kjer je štu-

diral bogoslovje, trg, kjer je tekmoval z glumačem in kavarno, ki je v njej služil za pomočnika. Videli smo dragocen spomin na sv. Tomaža Akv., čudoviti pas, s katerim so ga prepasali angeli; sobo, kjer je stanoval sv. Alojzij in kamor se je zatekel, ko je zbežal od plesa; sobo, v kateri je umrl bl. Cottolengo, in še več drugih znamenitosti.

Bilo je že pod večer in morali smo se odpraviti na pot.

Solnce je že dogorelo in ugašalo, ko smo prispeli vrh gričev, stražičih pot v Turin. Dan je legel k pokoju in večerni mrak je razpregel

bisernate koprene čez pijemontsko prestolico. Angelci božji na nebesnem svodu so polagoma odpirali svetla očesca in radovedno zrla na nas. Tam doli po mestnih trgih in ulicah pa so se prižigale mogočne električne luči, kot da hočejo tekmovati z nebeškimi angelci.

Kot strele so se spustili avtomobili s hribov navzdol, kmalu nas je objelo mestno vrvenje, preleteli smo še nekaj ulic in bili smo doma.

Od daleč objema zdaj strmeča duša svete kraje, ki jih je uživala ta prelepi dan, in ob spominu nanje zaplaka poltiho v prekipevajoči sreči in sladki blaženosti. . . .

Iz naših misijonov.

Kitajska.

(Letno poročilo vlč. g. J. Keréca).

Tao Moon City 22. II. 1925.

Prečastiti gospod!

Že dlje časa sem vam nameraval podati kratko poročilo o svojem delovanju v preteklem letu; a vedne skrbi in potovanja so to doslej preprečila. Tudi danes vam le na kratko poročam o svojem misijonarenju v *Wong - Leung-to - ju*.

Ko sem se pred dobrim letom semkaj naselil, sem našel komaj 17 kristjanov med 120.000 pogani moškega spola. Dežela je težko dostopna misijonarju. Ob njegovi navzočnosti so se čuli grozeči klici: »*Sat tön kao kwai*« (Pobiti je treba vse krščanske hudiče). Ne bom našteval, kolikokrat mi je priletel kamen v hrbet. Toda zavedajoč se misijonskega poklica in pokorščine, ki me je semkaj poslala, sem v goreči molitvi prosil Boga za stanovitnost v prenašanju vseh križev in težav. Prepričan sem, da so tudi v domovini marsikje molili zame, kajti Bog mi je sredi teh grenkosti poslal tudi tolažbo in veselje. Hvala večna mu zato!

Z vztrajnim delom in s potrpežljivostjo sem si kmalu pridobil naklonjenost vseh. Ljudstvo in oblasti so mi postale naklonjene in v čast so si šteli prejšnji moji nasprotniki, ako sem prestopil prag njihove hiše, sedel na stolček in popil čašico čaja. Mandarin in občinski očetje so sprejeli krščansko vero in v nekaterih občinah se me celo izvolili za svetovalca. Posrečilo se mi je poravnati mnogo preprirov ter preprečiti marsikatero tožbo, ki bi prizadetim požrla mnogo denarja. Tudi boj za pridobitev stavbišča katoliškemu misijonu sem srečno izvojeval. Potreben

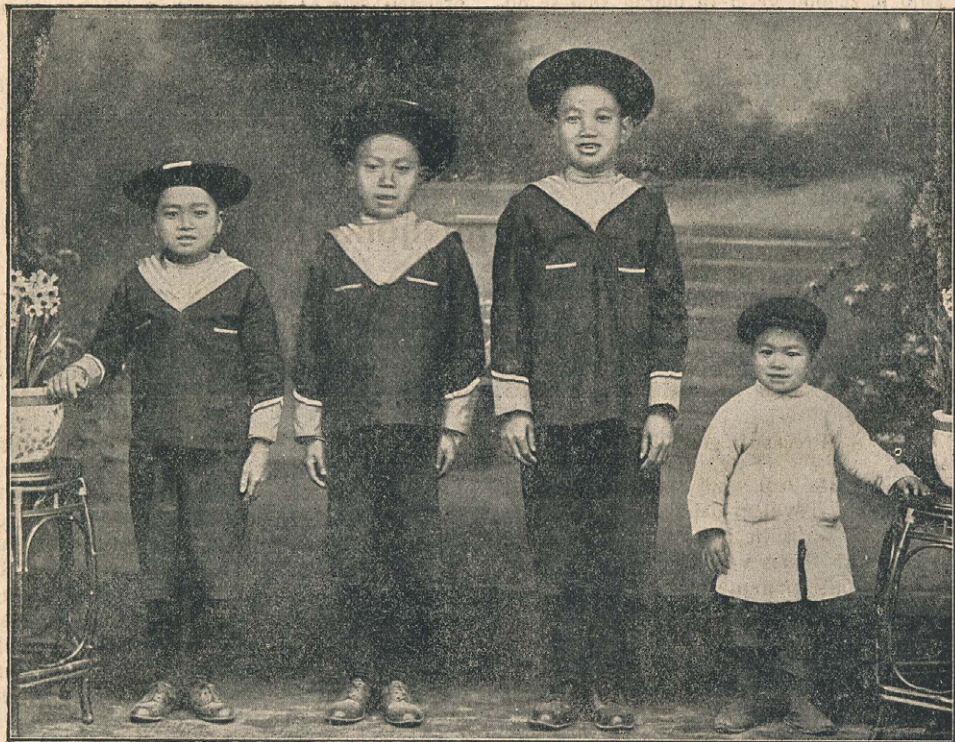
denar za zgradbo sem deloma tudi že nabral. Med Kitajci samimi sem nabral 500 kitajskih srebrnih dolarjev in prevz. škof mi jih je obljubil 5000, kar še manjka, bo preskrbela previdnost božja.

Preganjena krščanska družina.

Kako težavno stališče ima mnogokrat misijonar v teh krajih, priča sledeči dogodek. Roparji so iz maščevanja hoteli pomoriti vse člane neke krščanske družine. Sklenil sem jo rešiti na vsak način. Ženo s štiriletnim dečkom in z teden stariim otrokom sem skrili pri naši katehistinji, moža pa sem skrili v svoji koči v velik zaboj. Moja koča je noč in dan odprta vsakemu poštenemu Kitajcu, kakor tudi roparjem. One dni sem imel mnogo izrednih obiskov. Bili so roparji oboroženi od nog do glave, ki so povpraševali po *Lei Weng Kwong-u* (ime preganjane- ga kristjana). Jaz sem pred njimi močno grajal ničvrednost tega kristjana in revež je moral v zaprtem zaboju poslušati, kako smo ga obdelovali. Vendar so roparji slutili, da se njihova žrtev skriva pri meni. Obiski so postajali vedno gostejši in prehodi h koči so bili skrbno zastraženi. Trebalo je iskati rešitve v tem težkem položaju. Vso noč smo premišljevali, kako ubogemu kristjanu omogočiti beg, a kaj ko je bilo povsod vse zastraženo. Tedaj sem si izmislil zvijačo. Od nekega kristjana sem si izposodil mrtvaško rakev, katero si je bil on že naprej kupil, ji preluknjal dno radi zraka in neko noč smo priredili pogreb z »živim mrličem.« Ker na Kitajskem ni skupnih pokopališč, nam to ni bilo pretežko. Nekaj najetih žensk je nalašč jokalo za raskvijo, ki so jo štirje moške nesli skozi mestna vrata. Nato so vse skupaj skrili med grmovje ob reki. Prvi del rešitvenega dela se je posrečil; trebalo je stvar dovršiti. V ta na-

men sem še isto jutro dirjal dolgo in nevarno pot v *Pak Chiu*, da se tu vkrcam na parnik in pohitim v Macau prosit pomoči pri oblasteh. Pak Chiu je središče pomorskih roparjev. Nikoli še nisem bil v teh krajih, zato so me prebivalci sprejeli z velikim začudenjem in radovednostjo. Obkolili so me v tolikem številu, da skoro nisem mogel storiti koraka naprej. Naj-

pravljeno za slavnostni sprejem. Vse je bilo v zastavah in vencih. Na obali je čakala redovna in posvetna duhovščina, oblasti, salezijanski gojenci v uniformi (okrog 300) in dve godbi: salezijanska in semeniška. Malo je manjkalo, da nisem mislil, da vse to meni velja. Kmalu pa sem zvedel za pomen tega pričakovanja. Macauski škof se je vračal iz vizitacije

Gojenci sirotišnice v Shiu Chow (Kitajsko).

bolj jih je zanimala moja dolga brada. Hoteli so se prepričati, je li resnična ali le narejena in prilepljena, zato so me cukali in vlekli za brado po cesti, dokler me ni rešil nadleže neki lekarnar, ki me je potegnil za roko in vedel v svoje stanovanje. Tukaj sem se mu predstavil z vizitko in stopil ž njim v živahen razgovor. Prosil me je, naj oprostim podivjanosti prebivalcev njegove občine ter me prosil, naj se večkrat oglasim v *Pak Chiu*. Povedal sem mu, da se mi je podobno godilo v vseh krajih, kamor sem prišel prvikrat, in da katoliški misijonarji brez zamere prenašamo tako ravnanje v nadi, da bomo mogli storiti kaj dobrega v prid dušam ubogih Kitajcev.

Ko je bilo čas oditi, sem se poslovil od mojega novega znanca in se vkrcal na parnik. Ko sem dospel v Macau, je bilo pristranišče pri-

v spremstvu nadškofa iz *Goe* (Indija), ki je ob enem tudi primas daljnega Vzhoda.

Še tisti večer sem prosil za avdijenco pri guvernerju, ki me je sprejel pozno v noč v svojem stanovanju. Razložil sem mu položaj in mu povedal, da dotične družine ni mogoče rešiti smrti brez posebne vojaške pomoči. Prosil sem ga, naj bi takoj odrinili na lice mesta in prepeljali družinó na varno v Macau. Guverner Rodrigo Rodriguez mi je obljubil topničarsko ladjo »Demitrio Cinatti« in drugo jutro zgodaj smo odrinili iz vojaške luke. Ob desetih smo bili že na mestu. Šest oboroženih mornarjev me je spremlilo v vas, kjer je bila skrita žena z otroki, katero smo pod varstvom pušk spravili na ladjo; nato smo šli še h grmičevju po rakev. Potrkali smo na pokrov, rekoč: »Lei Wang Kwong, ali si še živ, ali ne?« V odgovor je v rakvi

nekaj zakašlialo. Dobro znamenje. Mornarji so dvignili rakev in jo prenesli v barčico ob bregu, da bi jo prepeljali na ladjo.

Ko smo na ladji odprli pokrov, je ubogi Kitajec pokleknil pred svoje rešitelje in se jim s solzami v očeh zahvaljeval za rešitev.

Potolazili smo ga in ga spremili na varno v Macau. Žal, da mi sedaj ondotni kitajski duhovnik Liu poroča, da ni kaj prida: rad kadi opij in ne prihaja rad v cerkev. Jaz sem mu pomagal iz nevarnosti tudi zato, da bi mi kdo ne očital malobrižnosti, kakor da nisem storil vsega kar je bilo v moji moči, da rešim ubogega kristjana.

V nemilosti pri roparjih.

Za moje posredovanje so roparji kmalu zvedeli in so sklenili maščevati se nad menoj. Iz previdnosti sem ostal dva tedna na otoku Lappa v svojem misijonu, v upanju da se jim med tem ohladi jeza. Ko sem se vračal skozi *Pang-Cong* in *Tai-Chek-ham* v navadni barki, pa sem prišel v roke sovražnikom preganjenega kristjana. Bilo jih je 16. Vsi so bili oboroženi z revolverji. Jaz sem stal brez besede med njimi in čakal, da bo kdo sprožil name. Vendar so se premislili; zavedali so se težkih posledic, ki bi imelo zanje usmrtitev Evropejca. V barki je bil tudi zelo ugleden mož iz *Tai-Chek-hama*, ki je moj prijatelj. Le-ta se je potegnil zame in z njegovo pomočjo sem se izmuznil iz roparskih rok in nadaljeval svojo pot v *Tao Moon*.

Seveda sem pri vsem tem prišel v nemilost pri roparjih. Roparji iz *Pak Čiu-a* so napadli občino *Ngan-kang* na otoku Lappa in odvedli s seboj kristjana *Čan-Kwan-a*. Pisal sem roparskemu poglavarju, da je ta mož revež in ni upati na odkupnino ter prosil, naj ga izpuste. Poglavar mi je černo odgovoril, da zahteva zanj 150 kit. dolarjev, pol funta opija, dva ducata moških srajc in dvajset zavojčkov finih cigaret. Vse skupaj bi prišlo na 500 kit. dolarjev. Bil sem torej v njihovi nemilosti, ker se na moj prošnjo niso hoteli ozirati, pač pa mi zagrozili, da kristjana v 5 dneh ustrele, ako ne dobijo zahtevane odkupnine.

Bil sem v veliki zadregi, kristjani so me silno prosili naj ga rešim. Toda kako?

Šel sem zopet v Macau na tajno policijo ter poprosil šefa, naj da zgrabit v kaki gostilni par roparjev iz *Pak-Čiu-a* in zapreti toliko časa, da mi ne vrnejo mojega kristjana. To se je tudi zgodilo. Ujeli so tri roparje in šef je poslal v *Pak-Čiu* grozilno pismo, da v petih dneh ustrele vse tri, ako ne izpustijo kristjana. Ko se je peti dan nagibal h koncu, sta dva neznanca človeka pripeljala bosega in raztrganega kristja-

na k macauški policiji, ki jim je v povračilo pustila tri vredne njihove bratce.

Vse to je gnalo vodo na moj mlin. V vasi dotičnega kristjana je takoj narastlo število katihumenov, in posrečilo se mi je dobiti tudi zemljišče za misijonsko hišo, ki sem ga prej zaman iskal. Oblasti me silijo, naj zidam čimprej in naj tu stanujem, da jih čuvam pred roparji. Škoda, da mi za sedaj manjka denarja. Sicer vem, da mnogi hočejo sprejeti krščansko vero bolj iz časnih koristi, kakor pa iz duhovnih ozirov, vendar je to lepa prilika, da se razširi božje kraljestvo med tem prebivalci.

Mnogo sličnih dogodkov se mi je pripetilo to leto, toda ne bom jih našteval, da se mi pisno preveč ne zavleče, tem bolj, ker misijonar ne sme biti podoben popotniku, ki se vedno ozira nazaj, koliko poti je že prehodil, mesto da bi pogumno in srčno korakal naprej, dokler ne pride do cilja.

Lepe sadove mi je rodilo tudi ustanovljeno društvo U. A. C. S. (Unio Actionis Catholicae Sinensis) t. j. društvo za širjenje kat. vere med Kitajci. Stoji na trdnih tleh in v vsem *Heungs-hanu* šteje 3000 članov, med njimi tudi mnogo mandarinov. Ustanovili smo že na več krajih podružnice. S pomočjo tega društva bi ustanovil posojilnice, hranilnice, izobraževalna društva ter dal deželi slično organizacijo, kakor jo ima Slovenija. To bi bilo mogočno sredstvo za razširjanje sv. vere, toda zaenkrat so tla še nezrela za taka podjetja, ker ni zato nobene državne varnosti in stalnih zakonov, ki bi ščitili take institucije. Tudi Shanghaiški cerkveni zbor nam zaenkrat odsvetuje organizatorično delo v tem smislu.

K zaključku naj še omenim, da sem prejel naročilo, naj se preselim v Macau, kjer naj bi prevzel upravo naše sirotišnice. Ker je ta služba polna odgovornosti tudi pred oblastmi, jo zelo nerad sprejmem, tembolj ker nam silno primanjkuje osobja. S to novo službo me seveda ne bodo razrešili mojih misijonskih dolžnosti. Treba bo opravljati eno in drugo, kar pa bo silno težavno in naporno. S pomočjo Marije Pomočnice pa sem pripravljen delati in posvetiti vse svoje moči v zveličanje duš, posebno teh ubogih in zapuščenih Kitajcev.

Prisrčno pozdravljam vse drage sobrate in posebno one blage sotrudnike in sotrudnice, ki jim je na srcu naš kitajski misijon.

Vdani

Josip Keréc
salez. misijonar.

* * *

Tanjore (Angleška Indija).

(Poroča vlč. g. I. Fernani sal. misijonar).

Satan ima še veliko oblast v poganskih krajih. Pogostokrat pokaže svojo moč na tako izreden način, da bi se zdelo vse le bajka razgrete domišljije. Naj Vam opišem dogodljaj, ki se je pripetil našemu staremu misijonarju. P. Mederletu, ki že 25 let prebiva kot župnik — misijonar v Tanjore.

M. *Thangapragasan*, vesten uradnik in goreč kristjan, je bil župan v *Nieda Mangalamu*, mestecu s kakimi 20.000 prebivalci, približno 30 km. od Tanjore. Pravkar je bil vzel v najem hišo, da bi se naselil v nji s svojo družino, ki je štela deset članov. Tedaj mu je hudobni duh napovedal neizprosni boj.

Prišel je s tem, da je strašil ženske in jim zažgal obleko. Neko jutro so našli v salonu 200 znamenj kozjih nog. Duhovnik dotičnega kraja je tedaj blagoslovil hišo, toda nič ni pomagalo. Nekoč so čitali na steni napis: »Ne pustim vas v miru, dokler se ne vrnete k poganstvu.«

Da bi družina živel v miru, so spremenili bivališče, toda brez uspeha. Pregarjanje se je še celo podvojilo. Nekoč je županu izginila ura iz žepa, iz dobro zaprtih zabojev so se knjige v divjem vrtincu dvignile v zrak in nato popadale na tla. Nevidni sovražnik jim je pogostokrat onesažil hrano, tako da je ubogi družini preti lakota. Privezali so lonce k postelji, v strahu da bi jih ne odneslo ali prevrnilo, motvoz pa se silno napne in lonci se prevrnejo po sobi. Dva moža, ki sta bila navzoča, sta prišla za motvoz in vlekla, a neka skrivnostna sila je vlekla v nasprotno stran. To je trajalo več tednov.

Tedaj pa se župan predstavi škofu iz Meliapore, ki je vršil v Tanjore škofijsko vizitacijo ter prosil naj pošlje salezijanskega misijonarja iz Tanjore blagosloviti njegovo tako težko preizkušeno hišo.

Misijonar P. Mederlet se je nekaj časa branil, a naposled se je vdal in sklenil napovedati boj hudobcu. Silno zanimivo je, kako se je stvar iztekla.

P. Mederlet je prišel v *Nieda Mangalam* po enourni vožnji z železnico dne 10. marca 1920. Župan ga je čakal na postaji z vozom. Ob prihodu misijonarja se je vsa družina silno razveselila, ker je upala na rešitev.

Komaj pa je misijonar spregovoril par besed, je hudič, kakor da bi se hotel iz njega norčevati in ga osramotiti pred vsemi, začel premetavati po zraku debelo knjigo, ki je bila dotlej na dnu zaboja. Vsi so prestrašeni zakričali, a misijonar jih je pomiril, rekoč naj se ničesar ne bojijo.

Vzel je štolo in blagoslovil hišo, na kar je sledilo nekaj odmora.

Misijonar se tedaj umakne v njemu odkazano sobo, da bi se malce odpočil. Do pol treh zjutraj je bilo vse mirno. Tedaj pa v bližnji sobi nekaj grozno zaropoče. Vsi predmeti, ki so bili v tej sobi, se dvignejo v zrak, plešejo po zraku v velikanskem neredu in se naposed nagromadijo pred vrata misijonarjeve sobe.

Komaj so zbrali zopet vse te predmete in jih položili na svoje mesto, kar se dvigne krik: ogenj! ogenj!

Veranda je bila v plamenu. Ker ni bilo tam nikogar, je bilo jasno, da je to delo hudičeve.

V tistem hipu se pojavi v hiši *fakir*, eden izmed tistih nesrečnežev, ki so vdano orodje hudobnega duha.

Fakir izjavi, da ima moč oprostiti družino tega pregarjanja. Bila je to nova zvijača hudičeva.

Misijonar ga vpraša, s kakimi sredstvi upa tó doseči. Fakir mu odgovori: »Poklical bom mojega boga, ki je močnejši kakor oni duh, ki muči tó družino. Povedal vam bo celo, kdo vam je poslal tega duha. Držal bom v roki zelen drevni list in moj bog mi bo na njem jasno nalsikal podobó onega, ki je to nesrečo povzročil. Od tistega trenutka bo moj bog dobil dotičnega v popolno oblast in ga bo mogel tudi zadaviti, če ga bo hotel.«

Ob teh besedah so vsi kar odreveneli od strahu.

Misijonar pa je rekel fakirju: »Obdržite zase svoje vraže! Mi kristjani stavimo vse svoje zaupanje v Boga, ki nas nikdar ne zapusti. Nesrečen tisti, ki se vdaja takim vražam!«

Fakir je že računal na masten zaslužek pri tej zadevi, zato je odšel povsem nezadovoljen z odgovorom misijonarja.

Misijonar pa je dognal, da je kuharica v dotični družini še poganka in po nekaterih znamenjih je slutil, da mora biti v zvezi s hudičem. Naročil je tedaj gospodarju, naj jo nemudoma odslovi.

Nato se je misijonar poslovil ter priporočil družini, naj pobožno opravi devetdnevnicó na čast sv. Jožetu, ki se je prav tisti dan pričela.

Ko je misijonar čakal na vlak, se je zbralo okoli njega mnogo poganov, ki so mu oponašali neuspešnost njegovega blagoslova, ki ni prav nič več zalegel kakor blagoslov domačega duhovnika.

Neki bramanec se mu je približal in ga vprašal:

»No, kaj mislite o tem?«

»Da je tu hudobni duh, o tem ni dvoma.«

»Koliko časa pa bo še nadlegoval to družino?« Misijonar, kakor razsvetljen od zgoraj, je odgovoril z odločnostjo:

»Še devet dni; nato bo vsega konec.«

Okoli stoječi pogani, ki so čuli te besede, so se prezirljivo zagrohotali, rekoč: »Bomo videli!«

Bramanec je vprašal dalje misijonarja: »Ali se čez devet dni vrnete?«

»Čez devet dni se vrnem,« mu odgovori misijonar.

Dne 19. marca se je misijonar vrnil, kakor

je obljubil. Radovednost poganov je prikpela do vrhunca. Ta dan je moral biti za misijonarja dan zmage ali poraza.

P. Mederlet je maševal v hiši dotične družine, ter razdelil vsem članom sv. obhajilo.

Komaj je bila maša končana, je nevidna roka napisala na steno v talmudskem jeziku: *Inimel ungalai vinnoviduvën* t. j. zapuščam vas za vedno.

Zmaga misijonarjeva je bila popolna. Od tistega časa je v družini vladal popolni mir.

Praznovanje Marije Pomočnice v Turinu.*)

Svetišče Marije Pomočnice v Turinu, od svete stolice povzdignjeno do časti bazilike, je središče, iz katerega se je pobožnost do Marije Pom. razširila po vsem svetu, zlasti po Evropi in južni Ameriki. To svetišče je postalo svetovna božja pot, kamor roma od leta do leta vedno več vernikov iz vseh krajev.

Mesec majnik, posebno pa praznik Marije Pomočnice se je v tem svetišču vedno praznoval z največjim sijajem; letos pa je ta sijaj oosegel tako visoko stopnjo, da se nam zdi primerno podati našim čitateljem kratek pregled teh svečanosti.

Ves mesec maj se je vršila v baziliki vsak dan trojna majniška pobožnost s pridigo: zjutraj, popoldne ob petih in zvečer ob osmih. Cerkev je bila vsakokrat obilno obiskana, zvečer pa naravnost nabito polna. Vsak dan je pristopilo k mizi Gospodovi veliko število vernikov, posebno mladine.

Ob devetdnevnici se je pobožnost in udeležba še [znatno pomnožila. V nedeljo, dne 17. maja, ob obletnici slovesnega kronanja Marije Pom. je obiskalo svetišče 3500 oratorijancev iz vseh turinskih oratorijev, ki so imeli tu sv. mašo in skupno sv. obhajilo. Sedem duhovnikov je obhajalo 25 minut nepretrgoma.

V soboto, 23. maja je bila ves dan cerkev polna romarjev, došlih iz vseh krajev, ne samo iz Piemonta, ampak iz vse Italije in tudi iz drugih krajev sveta.

*) Sledede poročilo je povzeto po poročilih dveh turinskih dnevnikov in po podatkih, ki jih je poslal č. g. Blatnik, bogoslovec v naši osrednji bogoslovnici.

Zvečer je bila krasna razsvetljava. Cerkveno pročelje, zvonika, kupola in kip vrh kupole, vse je žarelo v tisoč in tisoč žarnicah. Tudi hiše v bližju so bile razsvetljene. V cerkvi pa taka gneča, da je bilo težko se preriti v njeno notranjost.

Vso noč so v cerkvi molili in peli. Ob pol enajstih so izpostavili Najsvetejše za uro molitve z govorom. O pol polnoči je bil zopet slovesen blagoslov. O pol ene se je pričela slovesna sv. maša. Pri povzdigovanju so 4 duhovniki začeli deliti sv. obhajilo in ga delili nepretrgoma dve uri, potem pa z majhnimi presledki vse jutro. Ob eni so se pričele maše pri vseh oltarjih. Ob štirih zjutraj zopet slovesna maša pri glavnem oltarju. Pobožnost vernikov nepopisna. Najzanimivejše je bilo to, da skoro polovica vernikov, ki so molili in peli vso noč je bilo *moških*.

Za red v svetišču so skrbeli številni gospodje, bivši gojenci prvega turinskega praz. oratorija, ki so tudi stregli pri sv. mašah.

Ob 10ih je bila pontifikalna sv. maša, kateri je slovesno asistiral kardinal Maffi. Pevci iz Oratorija (dijaki nižje gimnazije) s sodelovanjem raznih gospodov, posebno bogoslovcev naše bogoslovnice, so krasno proizvajali veličastno Palestrijinevo mašo: »Missa Papae Marcelli«.

Slavje je doseglo svoj višek popoldne, oziroma zvečer. Ob šestih je bilo v Valdocco (oni del mesta, kjer se dviga Oratorij in svetišče M. P.) ustavljen ves promet vsled preobilice ljudstva. Ob tej uri se je začela razvijati mogočna procesija, ki je bila pravi triumf Marije Pom. po širokih ulicah turinskega mesta. Procesijo so otvorili katoliški skavti, sledila je moška in ženska mladina iz raznih zavodov in oratorijev sa-

lezijancev in Hčerâ Marije Pom., moŹe in Źene domaĉe Źupnije (cerkev Marije Pom. je tudi Źupnija) in zastava Marije Pom. z napisom: »Tu moja hiŹa, od tu moja slava«. Tej zastavi je sledilo 42 drugih zastav razliĉnih narodnosti, kjer delujejo salezijanci; med njimi tudi jugoslovanska.*) Poleg teh je bilo Źe 182 drugih zastav raznih druŹtev in korporacij. Zastavam je sledila duhovŹcina in trije Źkofje. Za njimi se je pomikal kip Marije Pomoĉnice, ves v luĉkah in cvetju na lepo okraŹenem vozu, ki so ga vlekli salezijanski bivŹi gojenci. Tik pri kipu so korakali krasno obleĉeni paŹi. Ćastno straŹo pa so delali kraljevi karabinierji v slavnostni uniformi. Prvi za kipom so korakali bivŹi gojenci prvega prazniĉnega oratorija v Turinu, katerim je sledilo 200 vseuĉeliŹnikov in dolga vrsta moŹ, druŹinskih oĉetov organizovanih v naŹih turinskih oratorijih. Med procesijo je sviralo *sedem* godb, vse salezijanske.

Nepregledne vrste vernikov je tvorilo Źpalir

Praznik Marije Pomoĉnice v Sloveniji.

Rakovnik.

ĆeŹenje Marije Pom. kristjanov med Slovenci taste. To je pokazal letoŹnji praznik dne 23. in 24. maja. Źe nikdar ni bilo toliko romarjev. Źelja ĉastitlj. Janeza Bosca in njegovih naslednikov, ki ne utrudljivo kliĉejo svojim sinovom: »Źirite ĉeŹenje Pomoĉnice kristjanov, v tem ĉeŹenju bo narod našel blagoslov in sreĉo,« se uresniĉuje.

23. maj.

Pomalem so zaĉeli prihajati romarji Źe v zgodnjem jutru in potem so se množili od ure do ure, notri do veĉera. Popoldne ob petih, ko je pri lurski votlini zasvirala godba in naznanila priĉetek koncerta, je bil Rakovnik poln Źivljenja. Ko pa je ĉrez dobro uro zaĉela akademija, je bil prostor pred lursko votlino docela napolnjen. Z zanimanjem so dobri romarji spremljali razne toĉke: godbo, deklamacije, petje gojencev, petje sotrudniŹtva. Bila je ura prijetnega razvedrila.

Zveĉer ob osmih je zaĉela poboŹna sveĉanost. Prostor pred lursko votlino je bil ves v luĉkah: sveĉe in balonĉki okrog Marije in njene votline, balonĉki med zelenjem vej, priŹgane sveĉe v rokah vseh, ki so polnili prostor pred votlino. Kdor je gledal ta prizor, je bil prevzet, vzradoŹen.

*) Jugoslovansko zastavo so izdelale ĉĉ. Źolske sestre v Mariboru po naĉrtu gospe Vurnikove.

po vseh ulicah, kjer se je razvijala procesija. Povsod, kjer se je pomikal voz z kipom Marije Pomoĉnice je zaŹumelo prazniĉno navduŹenje, ki je našlo duŹka v gromovitem ploskanju in v burnih Źivijo klicih. Procesije se je udeleŹilo 10.000 oseb, po najveĉ mladine in moŹ in je trpela dve uri in pol. Drugih vernikov navzoĉih pri tem slavlju so raĉunali nad sto tisoĉ. Red so vzdrŹevali z vzorno poŹrtvovalnostjo karabinierji, mestna straŹa in faŹistovska milica.

Procesija se je vrnila v svetiŹe ob pol devetih. Tedaj je zopet zaŹarela vnanŹĉina cerkve v krasni elektriĉni razsvetljavi, kakor preŹjnji veĉer. Slovesen blagoslov so podelili najprvo in cerkvi in potem Źe pri cerkvenih vratih ogromni množici zbrani na trgu pred cerkvijo.

Tako veliĉastnega slavja, kot je bila letoŹnja procesija Marije Pom. je Turin redkokdaj videl. Kako se uresniĉujejo Marijine besede, ki jih je govorila don Boscu v sanjah: »Tu moja hiŹa, od tu moja slava!«

Po kratkem nagovoru se je množica s priŹganimi sveĉami uvrstila v procesijo in se napolila proti svetiŹu. Dolga je bila, kakor svetla reka, ki se je valovila proti svetiŹu in se stekla vanj, da se je ondi posvetila Pomoĉnici kristjanov.

Po posvetitvi je preĉ. g. Janko Cegnar govoril za »vajo sreĉne smrti«, nakar so pete litanije in blagoslov z NajsveteŹim zakljuĉili veĉerno poboŹnost.

Ponoĉi.

Vso noĉ je bila cerkev prenapolnjena s poboŹnimi romarji, ki so peli in molili.

Od enajstih do dvanajstih je bila ura molitve pred NajsveteŹim. Nato je nadaljevala molitev meŹana s petjem, do ranega jutra, do pol 4ih, ko so se zaĉele sv. maŹe in delitev sv. obhajila.

Tooliko obhajil kakor letos ni Źe bilo. Od Źtirih do poldevetih, lahko reĉemo, je bilo nepretrgano obhajanje.

24. maj.

Od pol 4ih do 10ih so se nepretrgoma vrstile sv. maŹe. Ob 5ih je bila sv. maŹa pred NajsveteŹim. Daroval jo je preĉ. g. kanonik dr. Merhar. Po sv. maŹi je isti kanonik govoril o Mariji in slavil njeno moĉ in ljubezen in vzpodbujal k njenemu ĉeŹenju.

O pol 10ih je govoril preĉ. g. Pater Ciril iz Źkofje Loke. Jedernatemu govoru je sledila pontikalna sv. maŹa. Veliĉastni obredi in ubrano pe-

tje, spremljano z mogočnim orkestrom, je na ljudi, ki so prišli z dežele in še niso videli in slišali enakega, učinkovalo čudovito prijetno. Po sv. maši je bil pri lurski votlini shod sotrudništva.

Ko se je ljudstvo vrnilo v svetišče, ni našlo več Marije na oltarju, ampak v podnožju oltarja, na bogato okrašeni nosilnici, pripravljeni za popoldanjo procesijo. Kakor vlečeno od skrivnostne sile se je zbiralo krog ljubeznivega kipa in molilo in vzdihovalo in se pobožno dotikalo Marije in jo poljubljalo. Ponavljal se je prizor, ki smo ga občudovali ob Marijanskem kongresu. Koliko oči je bilo mokrih od solz ginjenja!

Ljudstvo je začelo prihajati za procesijo. Pot na Rakovnik se je izpremenila v živo reko. Prostor pred lursko votlino, od koder se je imela razviti procesija, se je polnil in polnil. . . Kar je začelo polagoma deževati, začetkom malo, potem bolj in bolj, slednjič tako, da je moralo ljudstvo zapustiti votlino in bežati v svetišče.

Točno o pol 4ih je stopil na leco vseuč. profesor dr. Rožman. Njegov govor je bil navdušen slavospev Pomočnici kristjanov. Svetišče je bilo polno, polni tudi hodniki in od vseh strani so se čuli vzdih: „Oh, zakaj dežuje!“ med temi vzdihji pa vprašanja: „Ali bo šla procesija?“ in na vprašanja odgovor: „Seveda bo šla, saj gre vsako leto: Marija ne bo pustila deževati.“

Tako je bilo. Skončala je pridiga, prenehal je dež in začela je procesija. Vsled hitre izpremembe je bilo težko urediti procesijo, toda uredila se je in lepša, kakor je bilo upati. Vršila se je po sledečem sporedu: Bandero Marije Pom. — Oratorijanci z Rakovnika in Mladinskega doma — Gojenci salez. zavoda — Marijine družbe z dežele z zastavami (Bevke, Dol, Črnuče, Brezovica, Ig, Rudnik, Sostro, Dev. Mar. v Polju). — Marijine družbe iz mesta z zastavami (Sv. Jakob, Franciškanska, Sv. Peter, Uršutinska, Križanska). — Belooblečeni otroci — Godba — Pevci — Duhovščina — Kip Marije P. kr. — Belooblečene gospodične — Narodna noša (krog 100) — Gospe — Moški — Marij. družbe z dežele brez zastav — Občinstvo.

Procesija se je vršila mirno, brez najmanjšega dežja. Da je radi slabega vremena procesija trpela na zunanjem sijaju, je pač umljivo, toda kljub slabemu vremenu je bila slikovita.

Po procesiji se je ogromna množica zbrala na srednjem dvorišču. Navdušeno je zapela zahvalno pesem, nakar je Prevzvišeni podelil blagoslov z Najsvetejšim.

A glej, komaj je minula slavnost, komaj so odnesli Najsvetejše in kip Marije Pom. nazaj v svetišče, se je vzdignila grozna nevihta. Bilo je, kakor da se je odprl pekel, razjarjen nad množico, ki je tako lepo počastila Marijo. Dež je lil kakor iz škafa in mnogo jih je dobro namočil. Toda dež

ni ugasnil v srcih ljubezni, ki jih je pripeljala na Rakovnik in se je tu še bolj vzgala. Ljubezen do Pomočnice kristjanov jim je ostala v srcih, in slišali smo jih mnogo in brali smo v mnogih pismih: „Dež nas je močil, a ta dež je povečal naše zasluženje.“

Marija naj poplača blaga srca! Praznik nam je pokazal tako živo vero slovenskega ljudstva in tako živo ljubezen do Pomočnice kristjanov, da nam ta dan ne bo nikdar izginil iz spomina. Za prihodnje leto smo pripravili nove načrte, ki bodo še bolj povečali slavnost. Naj se češčenje Marije Pom. kristjanov širi in širi in razliva blagoslov po naši zemlji in ga razlije v vse slovenske hiše, v vsa srca!

Radna.

Pišejo nam: „Tudi na Radni smo letos z največjo slovesnostjo obhajali praznik Marije Pomočnice in sicer ob tako obilni udeležbi, kakor do sedaj še nikoli. Sv. maša je bila na prostem. Daroval jo je milostivi gospod opat iz Rajhenburga. Močan domači pevski zbor pa je ob spremljavi orkestra prav krepko zapel latinsko mašo. Popoldanska procesija je bila sijajna manifestacija na čast naši nebeški Kraljici. S cele savske doline se je nabralo nebroj ljudstva in sedem Marijinih družb z župniki na čelu. Procesija je bila živ vенец Mariji Pomočnici, ki je šla med ljudstvo, ga blagoslovljala in delila milosti. Udeležba pri procesiji je bila ne navadno številna: ko so zadnji odhajali izpred zavoda, so se prvi že vračali, dasi je bila pot precej dolga. To je bila Marijina proslava, njen triumf, slika, seveda le v malem, tiste velike proslave, tiste svečanosti, ki se je ta dan vršila po vsem salezijanskem svetu, kjerkoli bivajo sinovi čast. don Bosca.

Po procesiji ni manjkalo običajnega razvedrila. V gledališki dvorani smo vprizorili z lepim uspehom zelo poučno igro: „Ljubezen zmaguje“. Med odmori pa je igral domači orkester. Udeležencem je pustil ta prelepi praznik najslajše spomine.

Veržej.

Sobratje iz Veržeja nam poročajo: „Večer pred praznikom. Ob 7^h se je zbrala pred zavodom pisana množica: zastopniki občine trga Veržej, Strelsko društvo, gojenci in verniki iz okolice, katerim so se pridružili številni romarji iz bližnjih in daljnih krajev. Željno smo pričakovali prevzvišenega škofa dr. And. Karlina. Kako radostno so utripala naša srca, ko se je pojavil med nami! Pozdrav trškega župana in gojencev je bil izraz misli in čutil nas vseh, iz mladih grl pa je zadonel krepak slavospev.

Ob večernem mraku smo se zbrali na dvorišču okoli šotora, kjer je bil pripravljen ves okrašen s cvetjem in zelenjem oltar s kipom Marije Pomoč-

nice. Navdušene pesmi in deklamacije so netile ogenj ljubezni do Marije. Mišni prizori iz don Boscove mladosti so nas živo opominjali velikega častivca Marije Pom. in pospeševalca njene pobožnosti.

Vso noč je bila kapela polna vernikov. Moitvev in petje je kipelo v nebo in donelo v tiho noč. Spovednice pa oblegane do pozne noči.

Na dan praznika so zgodaj zjutraj začeli prihajati verniki, prenapolnili kapelo, hodnike, slednjič še obsirno dvorišče. Z radostjo smo pozdravili mlado četo dijakov našega „Martinišča“ v Murski Soboti. Z veseljem smo zaznali navzočnost Marijinih družb iz Ljutomera, Križevcev, sv. Miklavža, sv. Tomaža, Male Nedelje in Tišine. Kljub nadležnemu vetru so se prevzvišeni knezoškof ob pogledu na toliko množico ljudstva odločili, da opravijo službo božjo na prostem. V lepem govoru so Prevzvišeni sami slavili Marijo in z ognjevitimi besedami se stopnjevali ubranost naših src. Močan jug je pač preprečil pontifikalno sv. mašo, ni pa motil srčne pobožnosti.

Razno.

Sprejemi v obrtne šole na Rakovniku.

Kdor želi spraviti kakega dečka v obrtne šole na Rakovniku, naj takoj zahteva od zavodovega vodstva navodila in pogoje.

Sprejemajo se le zdravi, dobro razviti in pridni mladeniči, ki so dovršili ljudsko šolo. Izučje se lahko za čevljarje, krojače ali mizarje (strugarje). Poleg svojega obrta se izučje tudi v risanju, knjigovodstvu, računstvu, tehnologiji itd. Ves čas so pod večšim in skrbnim vodstvom, zato so dani vsi pogoji, da izidejo dečki vsestransko dobro pripravljeni za življenje. Stroški za vzgojo se hitro in obilno izplačajo.

Hitite s prijavi, da ne zmanjka prostora!

Življenjepiš častitlj. Janeza Bosca.

Življenjepiš častitlj. Janeza Bosca je izšel. Težko je najti osebo, čigar življenje bi bilo tako zanimivo, kakor je življenje čast. Janeza Bosca. A ne le zanimivo, tudi poučno je. Življenje čast. don Bosca nam kaže, koliko zmora gorečnost, združena z živo vero in z zaupanjem v Pomočnico kristjanov. Don Boscovo življenje je nepretrgana veriga velikih del, ki jih je kljub vsem oviram izvršil s pomočjo Marije Pom. kristjanov. Naj blagi sotrudnik pridno segajo po tem življenjepisu, ki jim bo na 160 straneh precej jasno označil početek sale-

Kmalu po poldanski uri je zopet oživelo Marijanišče in vsa okolica: zbirale so se nove trume. Pobožnost do Marije Pom. jih je privedla semkaj; pa tudi zgled dušnih pastirjev, kajti Marijine slavnosti so se udeležili vsi sosednji gg. župniki, častni kanonik zlatomašnik preč. g. Martin Meško in vlč. g. dekan Jos. Weixl, ki so vodili procesijo. Po končanem govoru se je razvil veličasten in pobožen sprevod; mladina, telovadci, dolga vrsta mož in fantov, Strelesko društvo, duhovščina, Marijine družbe, žene in dekleta. Med množico se je pomikal na okusno ozaljšanem prestolu kip Marije Pomočnice.

Po cerkveni slovesnosti so nastopili telovadci ter zabavali ljudstvo, ki je z vidnim zanimanjem sledilo posameznim vajah in se čudilo spretno sestavljenim skupinam.

Ves čas je vladalo med nami veselo, praznično razpoloženje, znamenje, da smo praznovali praznik Marije Pom. ne le po zunanje, ampak tudi v svoji notranjosti. Kaj takega si zopet želimo.“

zijasne družbe. — Dobi se v Salezijanskem zavodu na Rakovniku (Ljubljana) — in stane Din 10 (po posti Din 11).

Naši novomašniki v l. 1925.

Vogrinčič Franc iz Cankove (Prekmurje) je imel novo mašo v Cankovi 26. aprila.

Tkalec Jožef iz Gomilic pri Turnišču (Prekmurje) je imel novo mašo v Dolnji Lendavi 10. maja.

Mihelčič Franc iz Ljubljane je imel novo mašo na Rakovniku dne 5. julija.

Žerdin Jožef iz Žiskov (Črensovci - Prekmurje) bo imel novo mašo v Črensovcih dne 12. julija.

Brumec Dragotin iz Zagreba. Novo mašo bo obhajal na Radni dne 9. avgusta.

Oštaj Štefan iz Filovec (Bogojina - Prekmurje) bo obhajal novo mašo v Bogojini 9. avgusta.

Obletnica

prvega Marijanskega kongresa in posvetitve svetišča.

Dne 8. septembra bo minulo prvo leto od prvega veličastnega Marijanskega kongresa in posvetitve Marijinega svetišča na Rakovniku. Ta dan hočemo obhajati slovesno. Program za praznovanje objavimo pravočasno. Vabimo k obilni udeležbi.

NB. Milosti objavimo prihodnjič.

